

JAGANJCI

- roman -

BOBAN TRIFUNOVIĆ

OTVORENA KNJIGA

Beograd

2023

Svaka sličnost sa stvarnim događajima,
mestima i osobama slučajna je i proizvod je
pišćeve mašte.

*Prijateljstvima koja su prošla,
prijateljstvima koja će proći,
prijateljstvima koja to nikad i nisu bila.*

Nočas, mrak je prostran i vredan gledanja.

RIČARD PAUERS

Prolaziš, prolaziš, prolaziš... ti što prolaziš
kroz sve!

DŽEK KERUAK

Abyssus abyssum invocat.

PSALM 42:7

29. OKTOBAR

Sećam se pretežno pustog Trga republike, kojim je vetar brisao preko vlažnih, već popucalih ploča. Ne bi se moglo reći da je ljudi bilo više od onoliko koliko se moglo nabrojati na prste, a i oni su, čekajući da se s nekim sretnu, pogledom pucali čas ka Knez Mihailovoj, čas ka Narodnom pozorištu. Dok sam čekao Emu, desetak ih je selo kod Konja, svi u crnom, pijani ili radi da se te noći napiju. Potom, niotkuda je naišla i kolona nacerenih turista iz Azije sa fotoaparatom čiji bi vodič, sudeći prema izrazu lica, svoj podignuti kišobran najradije otvorio i nekud odleteo u maniru Meri Popins.

Prošlo je pet, saobraćaj je bivao sve bučnijim, no to nije sprečilo *Paint it, Black* u izvedbi uličnog gitariste kod „Ruskog cara“ da stigne do mene. Uz to, nisam mogao da ne čujem i žvakanje žvake otvorenih usta i kikut, smejanje grohotom i groktanje koje je, verovatno, odnekle naneo vetar. Pomislio sam da se osvrnem i poglednem prema skupini kod Konja, ali umešto toga upriličio sam osmeh i ponudio ga Emi, koja se niotkuda našla preda mnom.

„Možeš li da zamisliš koliko se Andrea iznenadila kad sam joj rekla da si me zvao?“, rekla

je i zagrlila me kao da smo zajedno prohodali, ali se otad nismo sreli. „Izvini što kasnim! Jesi li dobro? Malo si mi bleđ.“

„Jesam, jesam, dobro sam. Samo nisam najbolje spavao. Gde ćemo?“

Stala je pored mene, možda metar i sedamdeset u čizmama sa čudnovato visokom štiklom, i uzela me pod ruku. „Prvo – idemo na piće!“

Nisam siguran da li mi je za rukom pošlo da prikrijem koliko mi je prijalo što sam ponovo mogao da se krećem, niti koliko mi nije prijao sveprožimajući utisak usiljene užurbanosti koji je na mene život u Beogradu ostavljao od malih nogu. Sve mi je to skupa u krvotok ulazilo kao tok bez naročite poente izuzev da se protraći popodne, potom još jedno, pa još jedno, dok se, naposletku, ne protraće sva.

Ema se smešila, bila je raspoložena – rekao bih da je bila razdragana, toliko da se to raspoloženje izlilo i da sam u to ugazio. Nije se od tog osmeha moglo sakriti, a srdačnost koju je odašiljao navela me je da se osetim malko opuštenijim, što je pomoglo ukusu svake od boja koju je na sebi nosila da dopre do mene: jagoda, kafa i crna čokolada. Pogled mi je pao na njene pirsinge na ušima, na jedan pod donjom usnom, te na uredne nokte. Apstraktna, geometrijska

tetovaža pomaljala joj se iz kragne svilene košulje. Zbog lakoće i ležernosti s kojom je sebe nosila držao sam da je dražesna.

„Jesi li me dugo čekao?“

Pešačili smo u pravcu Obilićevog venca, ali nisu nas zanimali zamagljeni izlozi kafića, jer Ema je na umu imala „jedno posebno mesto“.

„Nisam“, slagao sam, jer stigao sam na Trg u petnaest do pet. Namerno sam pošao ranije, s obzirom na to da nisam mogao da predvidim hoću li, posle nekoliko meseci provedenih u mirovanju i minimalnom naprezanju, moći da stignem za dvadesetak minuta. Stigao sam za deset.

„Nemam naviku da kasnim, pa ne mogu da te ne pitam je l' se ljutiš ili - “

„Ma kakvi, Ema.“

Privila mi se uz mišicu, toliko da mi je postalo neugodno, ali se odmah odmakla. „Iako sam zamolila koleginicu da me menja - morala sam da završim svašta u hotelu. Uvek je puno u poslednjoj nedelji oktobra. Kad sam joj juče rekla da će morati da me menja naredna tri dana - htela je da me zadavi...“

Prošli smo pored još jednog paketa turista iz Azije, iz zemlje izlazećeg sunca, čija se zastavica vijorila u vodičevoj ruci. Ni najmanje se nisam nadao da će nas zasuti blicevima, pa sam zastao i začkiljio, premda sam zapravo pozeleo da se sjurim niz stepenice u Maršala Birjuzova.

„Karera wa totemo kawaīdesu!“, povikao je jedan od turista.

Dok sam se snebivao i premirao od stida, Ema se osmehivala u objektivu. Prstima je pokazivala pobjedu, rogove, plazila se, a potom i malko podigla nogu, poput medicinske sestre sa famozne fotografije sa Tajms skvera po završetku Drugog svetskog rata.

Nasmešio sam se kada me je nabola laktom i kroz zube mi zapovedila da je zagrlim.

„Haaai, hontōni kawaīdeesu!“

Pab u kojem je nameravala da pijemo mogao je da bude pun, barem je to bio moj prvi utisak, jer kroz prostorije prekrivene plahtom duvanskog dima ništa se nije dalo nazreti do obrisa gostiju i cigareta čiji su upaljeni krajevi odavali da su tu. Pritom, zadržavajući dima nije jedini koji mi je delovao dovoljno gusto da se može dodirnuti. Nisam pio, a kada bih pio – pa, recimo da sam mogao da potpišem da je poslednje što bih pio bilo pivo. Doduše, iako mi miris piva nije prijao, u mirisu preznojene žene koja je popila makar dva-tri piva pronalazio sam nešto neodoljivo. Stoga, moglo bi se reći da je to jedini način na koji mi je pivo nije bilo nesno. To, naravno, nisam mogao da kažem, pa sam se spremio da poručim nešto drugo.